

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Copyright © 2017, Bojana Kovač

Copyright © za ovo izdanje 2017, Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01956-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

BOJANA KOVAČ

Sewerlajzing

AGENCIJSKI
ANALI

Beograd, 2017.

SVE ŠTO STE ODUVEK ŽELELI DA ZNATE O STAVLJANJU
URBANE MAGLE U PROMET, A NISTE SMELI DA PITATE

Svaka slučajnost u ovoj knjizi je namerna.

Ono što je očigledno, nikad nije sumnjivo.

Svi likovi egzistiraju u jednom od paralelnih univerzuma u kome dan traje kao jedna obična reklama.

Skoro svi likovi su sami ambiciozno kreirali svoj pervertajzing univerzum – perverzum. Oni koji nisu – rebrendirali su ga.

Ovo delo je plod fikcije i u njegovom stvaranju nisu učestvovali ni Volt Dizni ni Koka-Kola ni Gebels, a naročito ne Markiz de Sad, koji nema nikakvog uticaja na naslov.

Hvala Tesli na struji i Eplu na kompjuteru, iako je najveći deo romana prekucan sa redova ispisanih grafitnom olovkom.

Pre svega, hvala zahtevnom potrošačkom društvu jer veruje u lepe misli, rečenice i srećan kraj!

PROLOG

Novi milenijum

*„I am so sorry to all the people
I hurt while I was hurting.“*

Najvrednija stvar na svetu

Kineskog učitelja žena Mu Nana upita jedan

učenik: „Koja je najvrednija stvar na svetu?“

Učitelj mu odgovori: „Glava mrtve mačke.“

„Zašto je glava mrtve mačke najvrednija

stvar na svetu?“, nastavio je učenik.

Mu Nan reče: „Jer niko ne može da joj odredi cenu.“

• 1 •

Ležim sklopčana na podu kupatila u fetusnom položaju i sigurna sam da bi kroz objektiv *Panavision* kamere scena izgledala filmski patetično. Nije bilo načina da se smirim.

Tokom nekoliko sledećih nedelja nikako ne mogu da se pomerim iz iste tačke, niti da zaspim. Depresija i tuga obuzele su me celu. Kada zažmurim, čujem vukove koji zavijaju i žele da dođu po mene, da me rastrgnu. Kidaju moje meso i hoće da odvuku moje telo u tamu duboke šume blizu koje se nalazila moja kuća.

Imala sam osamnaest godina i tada sam krijući od roditelja pila, tačnije opijala se od zalaska sunca pa sve do svitanja. Uglavnom u lokalnim kaficima i stanovima prijatelja. Isključivo iz apatije i osećaja nesigurnosti.

Moja terasa je gledala na crkvu. Velika pravoslavna crkva koja se nalazila preko puta moje kuće, bila je najveći simbol mog odrastanja. Simbol svih mojih strahova. Čudno je jedino to što tokom celog svog detinjstva baš nikad nisam ušla u nju.

Moji roditelji su bili ateisti. Jednostavno, nisu verovali ni u kakva čuda niti božanstva. Radili su mnogo i kleli se u rad, zdrav razum i logičko

razmišljanje. Izgleda da nisam baš mnogo apsorbovala od njih kada sam odlučila da radim baš u advertajzing industriji.

Svake večeri, kada bih sklopila oči, zamišljala sam unutrašnjost crkve kao veliku strašnu pećinu sa puno sveća i kristalnih lustera koji vise sa svih strana. Pored svake od tih sveća zamišljala sam po jednog Boga sa bradom koji me osuđuje i kažnjava za svaku stvar koju sam tog dana uradila (ili nisam uradila). Bio je to Bog sa bradom koji uopšte ne voli moje postojanje.

Skoro sva deca iz komšiluka vikendima su išla u crkvu, osim mene. Nisam želela da moji roditelji to saznaju, ali sam iskreno verovala u to da će doći i taj dan kada ću se bez razmišljanja usuditi da uđem u nju. Ulazak u crkvu poistovećivala sam sa svojim odrastanjem i ulaskom u svet odraslih.

Zamišljala sam to kao svečani momenat u svom životu. Videla sam svoj prvi odlazak u crkvu kao oproštaj sa dečjim iluzijama, kao gorku potragu odraslih ka sopstvenim ostvarenjima. Verovanje u bolju budućnost i Boga koji me čuva. Pre toga sam uživala u svojoj dečjoj nesigurnosti i bežala u svet filma i muzike.

Zbog svog neobičnog imena – Etna – od prvog trenutka o kome imam svest, verovala sam da će me moja unutrašnja vatra konačno odvesti ka uspehu i postizanju ciljeva. Verovala sam da erupcija tek sledi i da sam predodređena da uspem u svemu.

Bila sam zahvalna roditeljima što su mi dali tako neobično i snažno ime. Etna! Vulkan-liptično. Verovala sam u sopstvenu vatrenu energiju i snagu svoga imena, sve dok mi se nije desilo to... Etna je proključala brzo i kako se to obično dešava, lavina događaja koji su usledili neprijatno me je iznenadila.

Dali su mi injekciju u ruku, pa u nogu.

Tek sam upisala fakultet i sa devetnaest godina jedino što sam imala u ruci bile su dve crtice na testu za trudnoću. Pred jutro bih zaspala gledajući osvetljenu kupolu crkve i slušajući zvuke ponekog automobila koji bi protutnjao mojom ulicom. Kada bih konačno zaspala, sanjala sam crveni zalazak sunca, mali fetusni zamotuljak i nakon tri sata sna budila se još depresivnija. Danima sam razmišljala, a onda sam odlučila da to uradim.

„Etna, moraš da popiješ nešto toplo. Moraš da se umiriš malo.“

Majka prilazi mom krevetu i pruža mi šolju sa čajem koji se puši. Dok gleda u mene netremice, cepa kesicu sa medom.

Kada je došao dan odluke, obukla sam najlepšu haljinu, skinula lak sa noktiju (jer mi je doktorka tako savetovala) i po sunčanom danu uputila se ka bolnici. Sama.

Nije bilo nikoga da me pridržava za ruku. Nikoga ko bi me ubedio u neispravnost moje odluke. Sama sam bila i u krevetu sa njim kada sam to uradila. Držala sam se te logike kako bih bođrila samu sebe pa sam se na momenat čak i nasmejala.

„Ne mogu ništa, muka mi je, povratiću“, rekođ pomirljivo odgurujući tacnu. Źelela sam da umrem i da me svi ostave na miru.

„Doktor mi je rekao da sada moraš da miruješ, da povратиš izgublenu snagu.“

„Ma ne Źelim ništa više. Samo Źelim da umrem ili da njega uništim. Ubiću ga“, bacam se po podu. Melodramatično vrištim, savijajući se od plaća. Pokušavam da isprovociram majku, terajući je da sve ovo što se dogodilo dođivi kao svoju krivicu.

Gleda me smireno, ali u svemu što izgovara osećam osudu.

Legla sam na sto. Doktorka, anesteziolog i dve medicinske sestre pođeleli su mi dobro jutro. Obećali su mi da će sve biti u redu i da me neće boleti. Onda je anesteziolog uzeo iglu i rekao mi da budem mirna i da zajedno sa njim brojim od šest do jedan. Poslednje čega se sećam jeste da sam rekla: „TRI“.

Gledam u plafon i u krugu vidim mutnu halogenu svetlost, u kojoj se sva gubim. Naglo me obuzima osećaj blaženstva. Sekunda u kojoj se pitam čime sam zaslužila ovaj oslobađajući osećaj. I onda mrak. Krv i mračna soba.

„On će se sam ubiti, samouništiti ako nastavi da Źivi takvim Źivotom“, moj bolnički film, koji kao da je već danima na *repeat* opciji, prekidađu majčine reći.

„Mrzim ga zbog ovog što mi je uradio“, sada već vičem.

„O tome je trebalo da misliš kada smo ti lepo pričali da on nije za tebe i da će te samo povući u taj svoj umetnički mulj. Ti si za njega predstavljala hanzaplast za sve rane koje je imao u sebi. Počev od razvođa njegovih rođitelja, pa do svih ostalih gluposti u koje je upadao. A tu su i njegove godine i iskustvo. Dobra stvar je što sada bar znamo da će se samo na ovom završiti. Budi strpljiva i jaka. Jednoga dana će sav ovaj bol biti koristan za tebe! Sakriću ovu epizodu od tate, ali moraš da mi obećaš da ćeš

od danas samo mene da slušaš. Da li ti je to jasno, Etna? Sama si donela odluku. Nikoga nisi pitala. Ofarbala si kosu u plavo. Gledaj, potpuno si je uništila, a imala si tako sjajnu kosu“, konstatuje na kraju sa žaljenjem, kao da baš plava kosa odlično reprezentuje totalni sunovrat mog života.

Hvata mi pramen kose. Guram je od sebe. Još uvek sam mamurna i gledam je tupim pogledom kao da ništa ne shvatam. Nastavljam da je krivim za sve što mi se dešavalo u životu.

Za zastrašujući abortus i bol koji sam osetila. Za svoju dečju nesigurnost, za njena prebacivanja zbog svega što sam uradila. Krivim je zbog toga što nikada nije verovala u mene. Krivim je za konstantan osećaj krivice u meni koji ne prolazi.

„Vidi Ivonu, ona zna kako da namesti frizuru sama. Kako Ana zna da za jedan dan spremi pesmicu za školsku priredbu, a tebi treba tri dana samo da se nateráš da sedneš i da se koncentrišeš! U društvu se ponekad ponašaš kao naivna guska...“

Konačno, krivim je i za moju prvu vezu kao i za način na koji se sve završilo. Ona kao da to oseća, gleda me zabrinuto, ali je i dalje hladna. Očekujem da bude tužna, ali ona ne pokazuje tugu. To u meni budi još veći bes. Ne volim svoje roditelje, ne volim nikog više.

Kroz glavu mi prolazi kako je sve izgledalo pre ovoga. Delovalo je pre više lepo da bi bilo istinito.

Ne trepnuvši, Bobi je izjavio kako bi voleo da se jednog dana venčamo i da svadbu napravimo u svemiru. Onda se predomislio i rekao: „Možda svemir, a možda i na dnu okeana, negde na ruševinama Atlantide ili na ostacima Titanika.“

Plačem, a volela bih da mogu da se smejem svemu. U ogledalu na ormanu vidim svoj patetični odraz lica i šminku koja prethodne večeri nije dobro skinuta, pa se sad razliva po kopcima i nadutim podočnjacima.

Ne izgledam kao osamnaestogodišnjakinja. Lice mi je preko noći ostarilo, a pogled potamneo i zaoštrio se. Kosa mi je ućebana i razbarušena, koža bez sjaja, gotovo sive, mat boje. Fizički i psihički mi je oduzeta nevinost.

Bobi je bio petnaest godina stariji od mene. Slikar, umetnik iz Pariza. Tamo je živeo sedam godina, a poslednje tri sa nekom francuskom

operskom divom, koja ga je pri kraju njihove veze intenzivno varala sa direktorom opere.

Ona je sve svoje perverzne avanture eksplicitno opisivala u dnevniku koji je pisala u *Word* dokumentu i uredno ga čuvala u folderu na desktopu svog kompjutera. Kada je operaska diva za vikend otputovala sa svojim ljubavnikom na jug Francuske pod izgovorom da ide na „opersku pripremu glasa“, Bobiju je trebalo samo nekoliko frustrirajućih sekundi da donese konačnu odluku. Bio je to skok od praznog zurenja u monitor njenog kompjutera do hrabrog suočavanja sa istinom – dok je kopirao kompletan sadržaj sa njenog hard-diska u svoj kompjuter.

Kada se operaska diva vratila sa puta, pronašla je svoj dnevnik na šanku u kuhinji, odštampan na papiru. Bio je ukoričen debelim koricama koje je Bobi sam dizajnirao.

Na koricama knjige je bila naslikana senka devojčice u krinolina haljinici, u položaju iz profila. Devojčica kleči na kolenima ispred muškarca čije se telo vidi samo dopola. Njeno lice je u visini rajsferšlusa njegovih pantalona. Ruke su joj na njegovom međunožju. Oko nje lete znakovi sa karata: pik, karo, tref i herc. Iznad njih dvoje, na plavičastobelim oblacima, stoji veliki natpis: „Alisine avanture u Zemlji Čuda“.

Ime operске dive je bilo Alisa i njoj nije preostalo ništa drugo nego da mu sve prizna i pomirljivo prihvati njegovu odluku da raskinu. Posle ljubavnog brodoloma sa bogatom Francuskinjom, Bobi je napušta i nosi svoj primerak ukoričenog dnevnika kao svojevrsan dokaz samodestrukcije i samoubilačkih tendencija koje su mu se javljale s vremena na vreme. Do tada mu je Alisa organizovala i finansirala nabavku droge iz svoje Zemlje čuda, a nakon toga je krenuo kod psihologa i počeo mnogo više da slika.

Bobija sam upoznala na jednoj žurci i odmah poželela da budem sa njim kao nikada ni sa kim do tada, uprkos razlici u godinama. Bio je jako talentovan i priznat u umetničkim krugovima u celoj Evropi. Odrastao je u bogatoj umetničkoj porodici, automatski privilegovan živeo je neko vreme u Japanu, Brazilu, Belgiji i Francuskoj.

Pričali smo o medijima u Srbiji i o propasti umetničkih emisija na državnoj televiziji. Nakon iscrpne priče o svojim tinejdžerskim idealima i iluzijama, započeo je svoje dobro uvežbano umeće flertovanja praćeno bujicom pitanja o mom životu, što mi je naročito imponovalo.

„Imaš tako divne oči, Etna. Šta radiš inače osim što se konstantno razočaravaš u TV program?“, rekao mi je Bobi. Noge su mi zadrhtale.

Nisam se zaljubila u njega, ali se činilo kao da smo od prve razmenjene rečenice bili magnetski privučeni a nakon toga je izgledalo kao da je sasvim prirodno da budemo zajedno. Govorio mi je da su njegove „Isusove godine“ prave godine za uticaj na moj dalji razvojni put. Njegova elokvencija prijala je mom neiskustvu, čineći me posebnom i uvažavanom u njegovim očima.

„Odakle si?“

„Iz Beograda. *Born here, raised here, stucked here.*“

„Zvuči kao da dolaziš iz grada smrti.“

Razmenili smo brojeve telefona i nakon toga imali uzbudljivu i strasnu romansu tokom tri meseca neprestanog opijanja i seksa u njegovoj ogromnoj kući. Dva puta me je slikao голу, uveravajući me da sam samo ja njegova muza i da se pre mene „najmanje deset godina“ nije osećao tako dobro i uzvišeno.

Njegovo ulje na platnu *Naked Etna* činilo je da se osećam posebnom. Upoznao me je sa svim svojim blaziranim prijateljima umetnicima i sa nekim važnim ljudima iz sveta medija i biznisa. Od njih sam slušala o magičnom svetu advertajzinga, pa sam poželela da odmah postanem deo svega toga.

Bobiju sam verovala jer je bio šarmantan i zavodljiv, uvek uz dozu melodramatike. Smatrala sam da je na neki način sasvim normalno da ponovo počne da se drogira i da je ta faza samo deo njegovog trenutnog umetničkog nadahnuća. Zbog svog izraženog samopouzdanja delovao je kao osoba koja zna šta radi.

Ubeđivao me je da je on čovek koji je sposoban da prestane s drogom kad god to poželi, ali da mu je za sada ovako dobro jer ona podstiče u njemu svu stvaralačku energiju i da jedino droga, osim mene, može u njemu da probudi neprekidnu inspiraciju. Poslednji put kada sam ga videla, pre nego što sam mu saopštila da sam trudna, poklonio mi je svoju grafiku.

„Ovo je za tebe, Etna!“

Razvija crtež i sam mu se divi. U očima mu vidim sjaj koji bi se javljao kad god bi gledao svoja remek-dela. Možda je to bilo i od droge koju je tog dana uzeo. Sada više ni sama ne znam.

Pervertajzing

„Da li ti se sviđa? Ta devojka si ti! Tako ja tebe vidim, oslobođenu svih seksualnih stega koje te muče jer je verovatno ta tvoja posesivna i konvencionalna majka uticala na to“, kaže Bobi.

Gleda me i čeka moju reakciju na ovu provokaciju. Uudara me gde sam najosetljivija.

Posmatram ga i razmišljam kako da mu na najsuptilniji način saopštim vest o trudnoći. Nema suptilnosti kada su konačne stvari u pitanju. Rađanje i smrt istovremeno.

Abortus.

Kroz glavu mi prolaze svi ljudi koje sam upoznala preko njega i sve žurke koje su se toliko puta dešavale u njegovoj kući na Zelenom vencu. Pitam se da li bi on bio spreman da se zbog deteta i mene odrekne takvog načina života bar nakratko i da li je on čovek sa kojim uopšte želim da živim „srećno do kraja života“.

U trenutku kada razmišljam o tome, misao se kao u nekom 3D filmu sa specijalnim efektima rasprši u paramparčad. EksploDIRA. Na trenutak osećam žaljenje, ali instinktivno znam da je ovo naš kraj.

Muka mi je jer već osećam da on neće reagovati najbolje. Ipak se nadam da će pokušati da se kontroliše i da reakcija neće biti toliko loša, ni ti da će bes obojiti njegovo lice tonovima sunca na zalasku.

Gledam u Bobija, pa u grafiku koju je razvio preko stola u ateljeu na tavanu. Slika prikazuje crno belu verziju srednjovekovne pin-up devojke obučene samo u metalni korset, šorts i čizme do kolena. Devojka u ruci drži bič. Oko vrata joj je ogromna lepezasta bela kragna u viktorijanskom stilu. Slika gotovo da je u prirodnoj veličini.

Tiho izgovaram da mi se sviđa i savijam crtež u rolnu. Izgledamo kao dvoje ljubavnika koji dolaze da se sastanu razmišljajući usput o svim stvarima koje će reći kada se budu videli, a kada se sretnu, sve ih zaborave.

„Trudna sam“, izgovaram, pokušavajući da zvučim samouvereno.

Gleda me iskosa, nepoverljivo, kao da ga testiram.

„Šališ se? Je l' tako?“, izgovara tiho, ali kao pred buru.

„Ne.“ Gutam knedlu.

Gledam ga kao neka nesigurna mala devojčica koju otac kažnjava, a zatim brzo spuštam pogled. Razrogačio je oči, a zatim agresivno šutnuo nogom u sto, tako da se rolna sa crtežom otkotrljala niz stepenice koje su iz ateljea vodile do donje prostorije.

Uplašila sam se, ali više nisam imala glasa. To je bilo to.

Ipak nisam mogla da poverujem. U trenutku se pretvorio u čudovište, izraz lica mu se promenio. Nestalo je dečakog osmeha, izgledao je istovremeno ophrvan brigom i besom.

On je, takođe, ćutao. Zatim je duboko uzdahnuo i zapalio cigaretu. Pomislila sam kako se premišlja i da će na kraju ipak reći da će sve biti u redu i „hajde da napravimo žurku“ kao i uvek. To je ono što sam očajnički priželjkivala. Umesto toga, drsko je rekao: „Abortiraj! Ništa me ne zanima. Nemam ja vremena za te tvoje budalaštine. Uostalom, nisam siguran da je jebeno moje.“

Padam na kolena i očajnički počinjem da cvilim i da ga molim, očekujući njegovo sažaljenje. Kao da više nemam šta da izgubim i da mi je to poslednja šansa u životu. Podiže mi glavu, ljubi me dramatično i agresivno u usta i izgovara nešto što će mi godinama nakon abortusa odzvanjati u glavi, čak i na njegovoj sahrani.

„Glupačo nesigurna i zavisna! Ti još uvek veruješ u Deda Mraza i bajke! Želim ti još puno briljantnih grešaka u životu! Toliko si glupa da ni na jednoj grešci sigurno ništa nećeš naučiti. Ponavljanje je majka.“

Pokušavam da ga zagrlim, ali me on gura od sebe i odlazi iz ateljea snažno lupajući vratima. Od siline udarca celo se potkrovlje trese.

I ja se tresem. Pipam stomak i ne uspevam da zadržim suze koje mi se kotrljaju niz lice. Uzimam svoju torbu i podižem stvari sa poda. Ispod miške gužvam rolnu sa grafikom koju takođe podižem sa poda i instinktivno odlučujem da je ponese sa sobom.

Te noći još uvek ništa ne govorim roditeljima. U svojoj sobi se prevrćem celu noć u krevetu i plačem. Ujutru, nakon što konačno čujem zatvaranje vrata i okretanje ključa u bravi, shvatam da su mama i tata otišli na posao. Iskradam se kroz izlaz iz dvorišta, kako usput nikoga ne bih srela, oprezno prelazim ulicu i prvi put za osamnaest godina ulazim u crkvu.

Nanina, japanskog učitelja žena u periodu meidži, posetio je jednog dana neki profesor univerziteta koji je želeo da se kod njega raspita o zenu. Nanin je poslužio čaj. Napunivši šolju svome gostu, nastavio je da sipa. Profesor je posmatrao kako se čaj preлива, ali kada više nije mogao da se suzdrži, reče: „Puna je, više ne može da stane!“ „Kao i ova šolja“, reče Nanin, „Pun si svojih ubeđenja i pretpostavki. Kako mogu da ti objasnim zen ako prethodno nisi ispraznio svoju šolju?“

• 2 •

„Zamislite da ste već uspešni.“

„Pet načina da smanjite svoje obline.“

„Posedovanje snage volje i samodiscipline može da bude vodeći faktor uspeha.“

„Kako postati beskompromisna kučka.“

„Probajte sa rastvorima za izbeljivanje zuba.“

„Iskoračite iz vaše sigurne zone!“

„Think big – act big!“

Dok sedim na zelenoj kalemegdanskoj klupi, listam licencirani časopis za žene, *MAXIMA*, u kome se zahvaljujući saradnji između medijske kuće i darežljivog sponzora, kao i „kreativnosti“ urednice, dobijaju lubrikant, a ponekad tamponi ili dva uloška sa kutijicom za odlaganje.

„Etna, šta želiš da budeš kad porasteš?“

„Ne želim da sedim iza stakla i da gledam ljude kako prolaze sa očima punim nade i iščekivanja, kao riba pred klanje, i to osam sati dnevno, svakog radnog dana.“

„Ne želim da budem kancelarijski mrmot.“

„Želim da menjam svet. Volela bih da obiđem svet, a kada umrem, da moje telo bace u vulkan.“

Mlada, puna ideala i neobaveštena. U nešto sam verovala i težila nečemu. Bar u vulkansku snagu svoga imena. To je bio početak.

Sećam se kako je deda uvek govorio mom ocu: „Preterana ambicija će te rano oterati u grob.“ Na neki način sam verovala da svaku osobu predodređuje ime, a da je moje snažno i stvoreno za velike stvari.

MI NE OBEĆAVAMO BRDA I DOLINE.

MI SMO UVEK DIREKTNI I JASNI.

MI NISMO LJUDI SA LAŽNIM OSMEHOM.

MI NE PRODAJEMO MAGLU.

NAMA SU VAŽNE I REČI, I DELA!

PR & MARKETING AKADEMIJA, BOLD&GOLD

Nalazim liflet u prljavom hodniku fakulteta. Pažljivo čitam tekst i zvuči mi veoma iskreno. Danas je konačno taj dan kada sam došla da preuzmem diplomu u svečanoj sali.

Prstima lepljivim od prethodno pojedenog sladoleda na štapiću okrećem stranu na kojoj krupnim fontom piše: *PR i marketing akademija, Bold&Gold*. Sala je prepuna i sve što čujem jeste komešanje uzbuđenih studenata. Srce mi jako lupa. Ne zbog diplome, već zbog novostečenog umišljenog osećaja slobode i olakšanja u stomaku nakon toliko godina.

Tačno u podne konačno nam se obraća dekan sa bradom i brkovima. Ne skriva dosadu dok izgovara pripremljene fraze. Deluje prljavo i zapušteno i izgleda kao da mu se iz usta širi neprijatan zadah.

„Sada kada ste formirani ljudi, želim vam sav uspeh i sreću u svemu što započnete.“

Sledi nabranjanje studenata, a lista je predugačka. Stežem u ruci liflet i gorim od želje da se svečanost završi, kako bih što pre otišla da se upišem na Akademiju za PR i marketing, jednu od prvih otvorenih u Beogradu. Oduvek sam želela da budem deo javnosti, da na neki način promovišem stvari u koje verujem i za koje se zalažem. U osnovnoj školi sam u novinarskoj sekciji pisala kratke tekstove za školski list.

Kod kuće još uvek čuvam fioku sa najmanje deset ispisanih svezaka i rokovnika. U periodu tinejdžerskog zanosa za grupom *Guns N' Roses*,

dnevnik sa ličnim doživljajima je umesto sa: „Dragi dnevniče“, počinjao sa: „*Dear Axl, you could be mine*“. Buntovni Aksl iz Gansa. Idiotizam puberteta. Nagli prelazak iz retardiranog u svesno i racionalno. Kristalizacija mutnih vintažnih fotografija detinjstva u sloumoušnu.

Verovatno je navika da pišem razvila moju maštu i s vremenom sam na taj način shvatala da će marketing kao profesija na pravi način objediniti moju potrebu za pisanjem kao i moju želju da budem u kontaktu sa najlepšim od svega u životu. Materijalnim, naravno.

Biću deo nekog savršenog sveta, reklama koje obećavaju, glamura, sjaja i crvenog tepiha. Uvek u društvu kreativnih ljudi, individualaca, umetnika i velikana koji pretenduju da sednu na pijedestal genijalaca. Otkrivaću nove svetove i usavršavaću stare. Nikada neću dozvoliti da monotonija nadvlada mojim životom. Ponosno ću najavljivati događaje u haljini iz poslednje Armanijeve kolekcije i davati „pametne“ izjave i intervjue u ime svojih klijenata.

Pomisao na to bila je uzbudljivija od prvih leptirića prilikom otkrivanja muškaraca koji su me privlačili. Ti leptirići su uglavnom trajali sve dok mi se ne bi istrošila želja za razmenjivanjem prvih poruka i seksualnih istraživanja.

Ova strast je bila drugačija! Sama pomisao na činjenicu da bih mogla da budem deo tog uzbudljivog sveta, davala mi je injekciju energije. Bila je to istinska napaljenost na advertajzing!

Flertovanje pomoću magle. Reklame koje pozivaju na seks. Ubeđivanje nekog da je nešto lepo. Brendiranje prazne flaše sa šarenim nalepnicama na kojima su reči koje navode na kupovinu. Kratki rokovi, adrenalin, ekstatični izrazi zadovoljstva klijenata. Ono njihovo: „Ah“, „Wow“, „Fantastično“. Orgazam sa velikim O! Moja dečja vera i jedina istina.

Moja religija bila je REKLAMA.

Moj medijum bio je TELEVIZOR.

Moj bog bila je moja MUZIKA.

Znala sam da ću, radeći u marketingu, sve ovo spojiti u jednu celinu.

Pročitala sam negde da advertajzing i religija imaju dosta toga zajedničkog:

- imaju puno lažnih proroka
- pridobijaju javnost pomoću trošenja tuđeg novca
- nemaju osnovu u nauci

- tvrde da se čuda dešavaju
- žele da te nateraju da veruješ da je tvoja verzija istine bolja od verzije istine nekog drugog čoveka
- koriste strah, nesigurnost i sumnju kao marketinške alate
- i jedno i drugo su zavisni od preterivanja
- obećavaju prihvatanje od strane prijatelja ukoliko kupite ono što prodaju

– nude nematerijalna obećanja koja se ne mogu ničim izmeriti

Koliko je samo istine bilo u tome. Uprkos svemu, sve to me je privlačilo i morala sam da završim baš u svetu reklame. Dovoljno lepršavo i zavodljivo, ali nikad trajno.

Kratka forma reklame, kao seks na brzinu i asocijacija na promene. Promene koje asociiraju na uzbuđenje, na otkrivanje nepoznatog. Vesele reklame sa poznatim glumcima i u njima plaža sa belim peskom, fluorescentnim papagajem, jarkocrvenim monumentalnim suncem i tirkiznim morem koje se presijava.

Nemerljiva sreća pomoću naših originalnih ideja i preciznih, merljivih, marketinških alata. Naš *Know-how* za koji ćemo vam sigurno uzeti željeni *marketing fee*, tačnije bar 15% honorara za usluge agencije.

Etna, sa titulom *Account Manager* na vizitkarti. *Decision maker* u prijepnoj suknji, sivom sakou i vrtoglavim salonkama. Ona koja organizuje neformalne sastanke u crvenoj sobi sa leži-begovima i parfimisanim svećama, sa difuzorima i štapićima.

Penetracija koja zadire direktno u filozofiju života. Naravoučenje besmisla. Silovanje najtananijih ljudskih emocija.

Manipulacija masa, masovna hipnoza, seks na eks. Podizanje svesti o značaju alternativnih izvora energije kroz razvoj ekoloških inovacija. Prolećna romansa sa najnovijim proizvodom za skidanje kilaže i otužni bezmirisni gel od ekstrakta puževe sluzi koji vas oslobađa strija. Nena-djebiva mladost!

Građenje imidža neharizmatičnim kuvanim nogama na vlasti ili na vrhu korporacije!

Brend strategija za prodaju bezokusnog vodenog sladoleda u čašici!
Formiranje tarifa za lokalnog mobilnog operatera!

Penetriranje nove fiksne telefonije po regionu!